

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות בהעלותך - שלח תשע"ט ♦ עלון מס': 20

השגחה שבועית

רק תסבירו, למה שבוע כן שבוע לא?

רבים תמהים ושואלים, למה העלון יוצא לסירוגין, שבוע כן, שבוע לא. ברור שהיו לנו כל מיני שיקולים טכניים, אבל עלון כמו 'השגחה פרטית', צריך סיבה רצינית יותר שתשפיע על ההתנהלות שלו.

הבה נראה את דבריו המחזקים של המגיד מישרים, הרב הגאון ר' מנשה ישראל רייזמאן שליט"א, שדיבר בפסח שני בשיעורו היומי המפורסם בכל העולם:

"בדור אחרון ישנם הרבה מודעות, פרסומות ועלונים של סיפורי מופת, שאדם התפלל ועשה סגולות, ונושע באופן פלאי זה הפלא ופלא. אבל צריכים לדעת שיש עוד הרבה מעשיות שלא נושעו, ואנשים מתמודדים עם קשיים בכל התחומים, ברוחניות ובגשמיות, ומעתיירים וחוחרים ומעתיירים, ואין סרים מאחרי השם, ולדעת לכן אין ידיו, הרה"ח רבי דוד קלצקין שליט"א, מוציא עלון 'השגחה פרטית' הנפלא של מדי שבוע בשבוע, אלא רק אחת לשבועיים. זאת כי בין שבוע לשבוע צריך הפסקה ורווח לעלון של הרבה מעשיות שלא נגמרו כרצונו של האדם, ללמדנו שאין הקשר שלנו עם הקב"ה עומד דווקא על ישועות וניסים. ובאמת, שהעלונים שנשארים טמונים בלב, שאין מדפיסים אותם, כלומר הסיפורים שלא נגמרו כל כך יפה, זה הרבה יותר גבוה, כי שם לומדים מהו יהודי אמת, שמאמין ובטוח בה' יתברך גם כשקשה וכואב, ועדיין מצפה לישועה, חוזר ומקווה לה', ואינו מאבד אמונתו ח"ו על ידי שהתפלל הרבה ולא נענה, ירחם ה' על בניו.

הן אמת שבחודאי צריכים את הגיליונות הנפלאים הנ"ל, שמגלים השגחת ה' בעולם באופן נאה ומפואר, וכדרכי' ספרו נפלאותיו, ומצווה לפרסמו, אך כדרך שר' דוד נהג להדפיס, שבוע כן, שבוע לא, ללמדנו שהקשר שלנו עם ה' יתברך אינו מותנה אם הכל הולך כרצונו.

החסיד רבי לייזע ז"ע היה מפרש 'השם אלוקי, שיועתי אליך ותרפאני', מה שאני זוכה לשווע אליך זה עצמו רפואתי. אין לנו שום ספק שהקב"ה בודאי שומע תפילתנו. אין אצל הקב"ה שיחות שלא נענו, אלא שפעמים תשובתו כן ופעמים תשובתו כן, לא תמיד כרצונו.

ברוך השם, תגובות המאזינים של קו השגחה פרטית והקוראים של העלון מעידים שהסיפורים שכן מצליחים נותנים להם את הכח, שכאשר מגיע סיפור שלא כל כך מצליח, לשיטתו של המתנסה בניסיון, הוא אינו יודע ואינו מבין את הטובה הטמונה בקשיים שבאו עליו, יש לו מהיכן לשאוב את הכח, להאמין שגם זה מאתו יתברך, כמאמר הידוע מצדיקים "להגיד בבוקר חסדך" - שאם אדם מודה לה' בזמן האור והבוקר על החסדים הנגלים, אז "ואמונתך בלילות" - יש לו הכח גם בזמן החושך, להאמין שהכל מאתו יתברך, והכל לטובה.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים שנמסרים ב"קו השגחה פרטית" במהלך השבוע בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

איך בודד ודחוי יכול לשיר שלא חסר לו כלום?

הן בפנימיות. הראשון עולה, והשמן אינו נמשח עליו. השני גם כן אינו הנבחר למלוכה, כך עולה השלישי ובא הרביעי ומגיע החמישי והשישי והשביעי. באף אחד מהם לא בחר השם. שואל שמואל הנביא את יש', "התמו הנערים?" נגמרו לך הילדים? אולי שכחת מישהו?

וישי אומר בסוד - כן, יש לי עוד בן. לא מדברים עליו. דוד הקטן, אדמוני, נתנו לו לדעות את הצאן. בחור מבוגר ובודד, מנודה מהמשפחה, בלי אחים ואחיות, ובלי חבורה. הולכים וקוראים לדוד, והנה, הוא רועה את הצאן. ממעל פרושים השמים, וסביבו מרחבי היקום, השמש יוקדת, אין צל, חם ויבש, והוא בודד, ללא מכר וידיד, ושר "ה' רועי, לא אחסרי!" לא חסר לי כלום.

איך זה יכול להיות? כיצד הוא מסוגל לומר "על מי מנוחות ינהלני" במדבר שממה שהוא יבש כחרס? התשובה טמונה בזמר עצמו. זה בגלל הבטחון הגדול בבוראו. הקב"ה, אתה הרועה שלי! יודע אני מה עושה רועה. כאשר כבשה אחת מתוך העדר סוטה ממסלולה, לא די לדבר אליה יפה ולשכנע אותה לחזור. הכבשה אינה מבינה מילים, אבל את המקל היא מרגישה היטב. הרועה נותן לה מכה, לטובתה, כדי שלא תאבד ולא תיוותר טרף לשיני זאבים. אף אני, הצאן שלך, הקב"ה, וכשאתה נותן לי מכה, יודע אני כי לטובה הדבר, שבטך ומשענתך, שניהם, אותו מקל הם. הן שבת של יסורים, והן משענת של בטחון. הכל ממך, הכל לטובה, המה ינחמוני!

וממילא, אף שמולכים אותי בגיא צלמוות - לא אירא מהרע, כי אתה עמדי.

את כל זה שר דוד המלך עוד לפני שידע מה עתיד להיות, ואכן, לבסוף ראו הכל כי דווקא על ידי הבידוד והקושי, מתוך קרבת אלוקים שאין לה אח ורע, "דישנת בשמן ראשי", הוא שמן המשחה, למשחו למלך על ישראל!

וכך על ידי החיזוק בבטחון בעת המצוקה הנוראה ביותר זכה לבסוף לתואר דוד מלך ישראל חי וקיים.

(מתוך שיעור 7 - מזמור לדוד)

טוב לו, לבעל הבטחון. טוב אמתי ונצחי. החיים שלו מסודרים, אינו עצב, אינו דואג, ואינו נבהל משום דבר. הוא גם לא חושב שעל ידי איזה שקר קטן או גדול הוא ירוויח יותר, ואם יזייף פה ושם הוא יתעשר. לא. הוא אינו מתפתה לרעיונות עוועים כאלו, אלא הולך בתום, הולך בטח, מתנהל כמו שהקב"ה ציווה, ואינו סוטה מדרך התורה.

אל נא נטעה לחשוב שבעל הבטחון מבוטח מכל נזק ומצוקה. נדע נא, שגם לו מסלול נפתל ומלא תהפוכות. גם הוא נתקל בבוזות ובמשברים, גם אותו דוקרים קוצים, וגם הוא מוצא את עצמו לפעמים בדרך ללא מוצא, עומד ומצפה לישועת השם, מבלי לדעת מהיכן יפתח לו פתח וכיצד יצא ממצר.

הנה, דוד המלך - בעל הבטחון הגדול, שמזמוריו מלאים בפסוקי בטחון, וכל מי שאומר אותם בכוונה, מרגיש ממש כמו אדם מעולף שמקבל זריקת בטחון לתוך השריר - היה ידוע סבל, מצוקות וסערות.

את שירו שבפרק כ"ג בתהלים, יש הנוהגים לומר בכל סעודה. מה מזמר שם דוד המלך? "מזמור לדוד". כאשר כתוב מזמור לדוד, הכוונה היא שקודם הוא שר שירה, ורק לאחר מכן שרתה עליו שכינה, בשונה מ"לדוד מזמור", שקודם שרתה עליו שכינה ואחר כך שר שירה.

את מזמור כ"ג שר דוד המלך מתוך התעוררות פנימית, לא מתוך השראה חיצונית. ובמזמור הזה הוא אומר **"בנאות דשא ירביצני, על מי מנוחות ינהלני"**. אם לא הפירוש, ניתן לטעות ולחשוב, שמא ישב דוד המלך בין כרי דשא, ולידו מעייני נובע, מי מנוחות... אך לא.

לפני שבא שמואל הנביא למשוח את דוד - להמליכו על ידי שמן המשחה, אמר לו הקב"ה (כמבואר בשמואל א' פרק ט"ז), שילך וימשוח את אחד מבניו של בן ישי. שמואל הנביא עשה כדבר השם, וביקש מישי שיביא את בניו, והוא ראה את מי מתוכם בחר השם למלך. בידיו של שמואל הנביא היה שמן המשחה, שנמשח מעצמו על הראוי למלוכה. ישי הביא את כל בניו, כולם אהובים, כולם ברוכים, כולם גבוהים משכמם ומעלה, נאים ומרשימים הן בחיצוניות

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

תיק ישועות

מירון. ל"ג בעומר. השעה אחת וחצי בצהריים. אני עולה על האוטובוס לכיוון ירושלים, ומוצא לי מקום בקלות רבה. האוטובוס חצי ריק, נראה שלאנשים קשה מאד לאסוף את עצמם ולהגיע הנה. כשאתה נמצא שם, אתה נכנס לתוך בועה של שמחה מעל הטבע, נשפך אל תוך ההמון ומתחבר עם כל היהודים כמקשה אחת, ותוך כך אתה מוצא בתוך עצמך את השביל הנעלם שחיפשת, הפתח שדרכו אתה שופך את לבך כמים לפני השם, מיטרה, מתחטא, מתנקה, מרוקן את הלב מכל המועקות והדאגות. ויוצא משם בן אדם חדש.

כמה בני אדם חדשים כאלו יושבים באוטובוס חצי ריק, וכל אחד תופס לו ספסל שלם. למה לא? אם אפשר, זה ממש מתבקש להתרווח ולנוח. יש בינינו כאלה שמתכננים לשבת כך כל הנסיעה. אחד מהנוסעים מניח את התיק הגדול שלו על המושב שלצדו.

הזמן עובר בעצלתיים. השמש יוקדת, האוויר חם, ואנחנו מחכים שהאוטובוס יתחיל לנסוע. בשלב מסוים עולה המארגן, האברך האחראי על הנסיעה הזאת, ומפני שאכפת לו על ההמתנה הארוכה שלנו, הוא אומר: "אם רוב האוטובוס יתמלא, גם אם לא כל המושבים יהיו תפוסים, נצא לדרך".

כמה ראשים מהנהנים לו, וממשיכים לחכות. לאט לאט מתאספים עוד נוסעים. כל כמה דקות עולה מישהו, ואלו שהתיישבו בספסלים נפרדים, מוותרים על חלומם להתרווח כל הנסיעה על שני מושבים. כשהמארגן רואה שהאוטובוס הולך ומגיע לתפוסה שלו, הוא שולח הצהרה, שעוד מעט האוטובוס יוצא. עוד מעט מצטרף לעוד מעט, כמה דקות מצטרפות לעוד כמה דקות, העצבים של חלק מהנוסעים מתחילים לנגן, והנה, רגע לפני שמתאיישים עולה אבא, וכמה בנים אתו. ככה מגיע האוטובוס לתפוסה המקסימלית. בני המשפחה אינם יכולים לשבת זה לצד זה, אלא הם מתפזרים בין המושבים. אחד מהבחורים עומד קצת נבוך, כי ישנו רק מושב אחד באוטובוס שלא יושב עליו אדם, אבל הוא תפוס עם תיק די גדול.

"תשב כאן במקום התיק", מורה לו האחראי.

"במקום התיק!" מתרומם קול מהמושב. "במקום שכבר נתחיל לנסוע, אתה מעכב את כולם ומחכה ומחכה, עד שבסוף צריך להוריד את התיק! שעתים שאני מחכה כאן באוטובוס בחום הזה. ואתה, בשביל כמה מאות שקלים לא נותן לנסוע!"

מתברר שלבעל התיק יש תיק נוסף, והוא שולף משם טענות ומענות על ההתנהלות של האחראי, תוך כדי שהוא מעניק לו גם ניתוח אופי לא מחמיא במיוחד. בני המשפחה נבהלים, וכמעט יורדים מהאוטובוס, אבל האחראי אינו מוכן לזה. "שילמתם, ואתם יכולים לנסוע. כל אחד שילם על מושב אחד, ואין שום סיבה שנוסע אחד יתפוס שני מקומות". בעל התיק מוריד את המזוודה שלו בעל כורחו, הבחור מתיישב, אבל בעל התיק אינו נשאר חייב. הוא אומר כל מה שיש לו להגיד, ויש לו המון.

אני לא מבין מה קורה כאן, וחושב לעצמי, מי יודע אילו צרות חווה האיש הזה, מי יודע באלו יסורים הוא מתייסר, ואפילו אם החיים שלו לא כל כך קשים, יתכן שפשוט החום השפיע עליו. אחרי שיושבים שעתים באוטובוס לזה, ומחכים שיתחיל כבר לנסוע, אפשר להגיע לאיבוד עשתונות. אני לא יודע על מי לרחם יותר, על בעל התיק או על האחראי. הנוסעים זעים על המושבים באי נוחות, ואני עצמי נתקף בפחד. מילא הפוגע, נראה שהעניינים יצאו משליטה, אבל האחראי, שימשיך להיות אחראי! שלא יעשה שטויות!

אני ניגש אליו, אל האברך שמבזים אותו ברגעים אלו ממש, ואני מתחנן אליו: "תשתוק! תשתוק! אל תענה! אני בטוח שיש לך מה להגיד, שזה תנאי שהתנו מראש, ואמרו כבר בהתחלה שרק כשהאוטובוס יתמלא יסעו, וחוף מזה יש לך מחויבות כלפי כל הנוסעים. בטח שיש לך מילים במלא, אבל אני מתחנן אליך שתקבל את הביזיונות בשתיקה ותנצל את זה. יש לי המון שמות למסור לך, שתפעל להם ישועה. זה זמן גדול, זו עת רצון".

הוא מסתכל עלי ככה, חושב על מה שאני אומר ומהנהן בראשו. אני רוצה לחבק אותו מרוב התרגשות. לראות יהודי ברגעים הגדולים ביותר בחייו, ברגעים שבהם הוא זוכה לאור הגנוז שאין כל מלאך ובריה יכולים לשער. "אנא ממך", אני ממשיך, "תתאפק, אל תחזיר לו אפילו מילה אחת, יש כאן הזדמנות נדירה, עשה נא חסד ותקבל את הביזיונות באהבה. תאמין ששולחים לך אוצר מהשמים". הנוסעים שמים לב לדיבורים שלנו, וכמה

רק גמרתי את השיחה

אני מתגורר באלעד, ומפעיל חנות לבגדי גברים חסידיים. במשך השנה אנשים נכנסים ויוצאים, וברוך השם יש פרנסה. בימי הספירה, שעל פי ההלכה אין מחדשים בהם, קונים הרבה פחות. מי שהיה לו דחוף להתחדש כבר עשה את זה לפני פסח, ומי שירצה להתחדש לקראת השמחות הממשמשות ובאות יעשה את זה סמוך לחג השבועות, ובינתיים יש מעט מאד קונים שנכנסים רק בשביל דברים קטנים נחוצים.

זה כמה שעות שאני יושב בחנות ביום ל"ג בעומר, ואיש לא נכנס. הסוכן מתקשר ושואל מה עם הכסף שאני חייב לו, ואני אומר לו, "יבש עכשיו, חכה עוד קצת. בזכות רבי שמעון בר יוחאי נראה ישועה!"

השיחה מסתיימת, והנה הישועה מגיעה! חמישה עשר בחורים אמריקאים מופיעים אצלי בחנות. הם הגיעו עכשיו לכבוד ל"ג בעומר, והמזוודות שלהם נעלמו. אין להם מה ללבוש, והם מוכרחים שרות מהיר, כולל כל מה שיהודי צריך ללבוש, מכף רגל ועד ראש. לפי חישובם, החנות שלי באלעד היא הכי קרובה לשדה התעופה.

הבחורים ערכו 'פשיטה' בחנות, ופשוט רוקנו אותה. הם לא הפסידו מכך, כי במקרה כזה מקבלים פיצויים משהה התעופה, ואני בבת אחת נושעתי בישועה פלאית ובלתי צפויה. בזכות רבי שמעון בר יוחאי!!!

(מוצאי שבת בחוקתי חז"ל בהר, סיפור מספר 4)

אלף אחד פחות

לפני שבע שנים ליוויתי את בני החתן במונית. ברשותי היה ארנק שש-עשרה אלף שקלים נחו בו, ובהם תכננתי לשלם את הוצאות החתונה. דמים מרובים תרתי משמע. הקב"ה עדי באיזה קושי ובאלו מאמצים אדירים הגיע לי הסכום הגדול הזה, וכל זה, למען מצוות הכנסת כלה, לחתן את בני שיחי בכבוד.

בסיום הנסיעה הוצאתי את הארנק, ושלילמתי לנהג הערבי על הנסיעה. עבר זמן, ואני מגלה שהארנק איננו! לא שש עשרה ולא אלף, ואנה אני בא? כמעט יצאתי מדעתי מרוב דאגה, מה יהיה? איך אסתדר? מאיפה אגייס את הסכום העצום הזה? עלי לשלם עוד תשלומים רבים, אנשים מחכים לכספים האלו, ואני, מה לי לחכות לארנק שיגיע? הנהג ערבי, ואני יכול לשכוח מהחלום שהכסף יחזור.

אחרי ההלם הראשוני תפסתי את עצמי, ואמרתי לבן שלי, שהכל לטובה. שום דבר לא קורה בטעות. הקב"ה יודע בדיוק מה הוא עושה, הוא יודע כמה קשה עבדתי על הכסף הזה, ומה עלי לשלם באמצעותו. מי יודע מאיזה אסון ניצלנו. יהיה הכסף עבור פדיון נפש. העיקר שברוך השם אנחנו חיים וקיימים. כסף הולך וכסף בא, וכמו שה' עזר עד עכשיו הוא ימשיך ויעזור.

מרגע זה ואילך השקעתי מאמצים בהסחת הדעת. פגשתי יהודי ושוחחתי עמו על דא ועל הא, כך עד שהצער על אובדן הכסף הלך והתקשה, ומה שתפס את מרכז הבמה אצלי בלב, היה האמונה הפשוטה שכל מאן דעביד רחמנא לטב עביד.

אחרי כמה שעות, נגד כל הסיכויים, מתקשר הנהג הערבי ומספר לי שהוא מצא את הארנק, והשם שלי רשום על ש"ק כל שהו. קבענו להיפגש במקום מסוים, והנהג, יחד עם ערבי נוסף שהיה אתו באוטו, דורשים עשרה אחוזים מהסכום.

אמנם, כל הכבוד להם שבכלל החליטו להחזיר לי תשעים אחוז, אבל כיוון שראיתי שהשעה משחקת לי, אמרתי, "הנה, עובר כאן יהודי חשוב, והוא יגיד אם העסקה שאתם רוצים לעשות היא עסקה הוגנת".

הערבים הסכימו, וביקשתי מהיהודי שיעזור לי לחלץ מהם את הארנק. אכן, בס"עיתא דשמיא, הם התפשרו והשאירו אצלם אלף שקלים בלבד. את רוב רובו של הסכום - חמשה

עשר אלף שקלים קיבלתי חזרה.

אני מרגיש שיש קשר הדוק בין העובדה

שקבלתי עלי את הדין, לבין הפלא שהארנק

חזר אלי לבסוף.

(יום חמישי נשא חז"ל במדבר, מהדורת ערב, סיפור מס' 1)

פי שלושה

שמי וועלול מיןצברג, ואני גר בירושלים. לפני חמש עשרה שנה הייתי בעל חוב עצום. ממש כרעתי תחת כובד המשא. סכום גדול ביותר היה אמור להיות מנת חלקם של הנושים שלי, ואני התמודדתי עם החוב הזה כדברי המשורר 'אך אלף שקלים ירדפוני כל ימי חיי', רק שבאותה תקופה היו אלה אלף אלפים וריבי רבבות מצללים שאיימו לנגוס בשלוות נפשי.

כשהעול הכבד הזה מונח על צווארי, יעצו לי אנשים רעיונות איך לגייס את הכספים הדרושים. חילקתי את הוצאות הבית לסעיפים, וכאשר הגעתי לסעיף של הוצאות שבת הוחלט כי את הסכום הנדרש לכך אבקש מאנשים טובים.

אכן, אני קצת מתבייש לספר את סיפורי ברבים, אין זה נעים להזדקק לחסדי בשר ודם, אבל כיוון שראיתי את ההתחזקות שיש מסיפורי השגחה, החלטתי שנעים לי עד מאד לעשות את רצון בוראי ולספר את נפלאותיו. ובכן, התחלתי ללמוד מסכת חדשה ומרתקת ושמה 'הוצאות שבת'. כל שבוע והנס שלו. היתה תקופה שיהודי יקר נתן לי כל שבוע חמש מאות שקלים, והיתה גם תקופה אחרת, שבה כל פעם קיבלתי את צרכי ממקור אחר. באופן כללי, מיום חמישי התחלתי לתור אחר מעות לכבוד שבת קדש.

לאזור מגורי היה מזדמן מפעם לפעם יהודי שהיה מחלק צדקה בערב שבת, ונותן לאנשים שטר של מאתיים שקלים. גם אני נהניתי ממתת ידו, ואף ניסיתי להוציא ממנו יותר, אך הוא אמר כי אין באפשרותו לתת יותר משטר של מאתיים שקלים. "אני צריך את הכסף", הוא אמר לי, "תבעו אותי בבית משפט, ואני צריך לשלם הרבה כספים לעורכי דין".

קיבלתי את ההסבר והסתפקתי במאתיים ש"ח הללו.

ביום שישי אחד הלכתי לתפילת שחרית, וידעתי שאין לי פרוטה לפרוטה. הבית ריק, ובארון ובמקרר אין שום רמז ששבת עומדת להיכנס. לא חלות, לא דגים ולא יין. בסיעתא דשמיא, התחלתי בתפילת שחרית, והנה נכנס יהודי זה ומתיישב מולי. תכננתי לגשת אליו אחרי התפילה, ולקבל ממנו מאתיים שקלים. משהו להתחיל עם זה את השבת.

אחרי חזרת הש"ץ ניגשו אנשים אל היהודי הזה, והוא, כדרכו, חילק להם מאתיים שקלים לכל אחד. ראיתי זאת, אך לא ניגשתי בעצמי. מבחינתי הייתי עדיין באמצע התפילה, שכן אחרי חזרת הש"ץ אני נוהג להניח תפילין של רבינו תם. ההרגשה שלי היא שהנחת תפילין של רבינו תם היא חלק מהשחרית, ואיני רוצה להפסיק ולדבר עם אנשים. היהודי ההוא כבר ארז את הטלית והתפילין שלו, והיה נראה כמי שעומד לצאת, ואני על עומדי עומד.

המראה שלו, איך שהוא מתארגן לו ללכת, כאשר מסביב עוד עומדים יהודים בתפילה הזכיר לי את מלחמת אריות המזוודות. זה היה כאשר המושבות באמריקה ביקשו עצמאות, והתיישבו למשא ומתן עם האנגלים, אך האנגלים, ברוב אדישותם, רצו להראות שהם אינם מעוניינים כלל במשא ומתן זה, ומצד אמריקה היא שלהם, ואין על מה לדבר. הם פשוט ארזו את המזוודות תוך כדי האסיפה והשאירו את האמריקאים פעורי פה. בכל פעם שארזים את החפצים לפני הזמן, ובשעת התפילה עומדים עם רגל אחת בחוץ, אני נזכר באירוע הזה מההסטוריה של אמריקה, וחושב לי כי אין זו דרך להראות כאילו אני מעוניין במשא ומתן עם הקב"ה, חלילה וחס.

המשכתי להניח תפילין של רבינו תם, היהודי הנ"ל יצא מבית הכנסת, וחשבתי לי שזהו זה. הפסדתי מאתיים שקלים.

סיימתי את תפילתי בנחת, וכאשר התיק של התפילין תחת זרועי יצאתי מבית הכנסת, והנה, את מי ראות עיני? את היהודי הנ"ל. "רי אידו!" קראתי מופתע, "מה קרה?"

"שכחתי את המגבת שלי", הוא אמר.

"טוב מאד. אני צריך אותך!"

"אם אתה צריך אותי, למה לא ניגשת אלי קודם?"

"כי הייתי באמצע התפילה".

"ככה?" היהודי הביט בי בהערכה. "ישבתי מולך כל התפילה ולא ניגשת רק כי היית באמצע התפילה? אתן לך כפול מהרגיל!" וכך הוציא ונתן לי ארבע מאות שקלים.

הודיתי לו, וברכתי אותו ברכות מאלופות, שיצליח במשפט ויצא כשידו על העליונה, ללא הפסדים.

ברכותי נגעו ללבו והוא הוציא עוד 200 שקלים. כך חזרתי הביתה, בידי שש מאות שקלים, כדי להכניס את השבת בהרחבה גדולה, ובלי הודיה עצומה להשם, שלפני התפילתי שחרית, בלי למהר ובלי להתפתות לכל מיני סידורי עניינים, וקיבלתי פי שלושה.

(יוני שני נשא חו"ל במדבר, מהדורת לילה, סיפור מספר 4)

וכמה מוסרים לו שמות לתפילה. בחורים ובחורות שמצפים לזיווגם, זוגות שמשועים להיפקד בזרע של קיימא, גרושים, גרושות, אלמנים, אלמנות, רשימה ארוכה של שמות, שמחכים שייפתחו להם שערי ישועה ורחמים.

והאברך האחראי אומר בפה מלא, בלחש, "הריני מקבל עלי את הביזיונות בשמחה". באותה שעה הוא מתייחד עם קונו, ומזכיר שם אחר שם.

בעל התיק השתתק, והשקט טעון ומתוח. בשעה שלוש ורבע אנחנו נוסעים, סוף סוף. כדי להרגיע את האווירה אני ניגש למקרפון, ופותח בתפילת הדרך. אני נותן דרור לגרוני, ומשמיע את התפילה בנעימה מתמשכת, את הסיום אני מנגן בנוסח של הימים הנוראים, וכולם עונים לי בנעימה א-מ-ן. כיוון שהשופר כבר נמצא אצלי ביד, אני מאחל לכולם דרך צלחה ונסיעה טובה ונעימה, ומוסיף באידיש שנזכה לראות ישועות גדולות בזכות רבי שמעון בר יוחאי, במיוחד בעניין השמות שנמסרו לתפילה לאיש שיושב כאן אתנו. חשבתי שהעניין מאחורינו, אבל לא עברו דקות ארוכות, והנה, הקפה ב' מתחילה. בעל התיק עדיין לא הוציא הכל. עוד יש לו מה לפרוק. הוא ממשיך עם הטענות שלו, ואני ניגש לאברך ואומר לו, "נתנו לך פה הרבה שמות, צריך הרבה ישועות, זה לא כך קל, זקוקים לעוד המתקה מן השמים. אל תיפול עכשיו. תחזיק מעמד. כנראה שיש כאן משהו שעולה ביקור".

והאברך שלנו מחזיק מעמד! בזכות היום הגדול הזה, בזכות רבי שמעון בר יוחאי, הקב"ה נתן לו כוח, והוא אמר בפה שהוא מוחל וסולח בכל לבו, מקבל את הביזיונות בשמחה, ושוב הזכיר את שמות הזקוקים לישועה.

כשהאוטובוס עוצר לכמה דקות של התרעננות, כמקובל בדרך ממירון עד ירושלים, האברך משוחח עם בעל התיק, הם מתפייסים ביניהם, ומכאן ואילך אנחנו נוסעים בשלום ובשלווה לירושלים עיר הקודש.

ראש חודש סיון. אני מקבל טלפון נרגש מאחד הנוסעים באוטובוס. "ר' דוד! החברותא שלי, אברהם שלום בן אסתר לאה התארס!!! מזל טוב!!!!"

"מ ז ל ט ו ב ! אתה נמצא שם בשמחה? תביא רגע את השדכן".

השדכן מגיע לטלפון ואני אומר לו, "אתה עוסק בשידוכים של זיווג שני? יש לי כאן רשימה של שמות. אולי תוכל לעזור לי".

"אינני שדכן במקצוע", הוא עונה. "אני כאן קרוב משפחה".

"תגיד לי", אני שואל אותו, "מתי עלה לך הרעיון? זה מאד מאד חשוב לי לדעת. בבקשה, תדייק בכל הפרטים".

והשדכן, בטוב לבו, נענה לבקשתי ומספר:

"ביום ל"ג בעומר, בין השעה שלוש לשעה שלוש וחצי בצהריים, עמדתי במשך חצי שעה ואמרתי תהלים מחוץ למערת רבי שמעון בר יוחאי. לידי עמד אברך ואמר תהלים בהשתפכות הנפש. עיניו זלגו דמעות חמות. הוא התפלל כל כך ברגש, שזה עורר אותי להתפלל גם כן בחמימות הלב, עד שחשתי הכרת הטוב אליו, ובקשתי מאת שומע תפילה שיקבל את כל התפילות ברחמים וברצון, ובפרט את תפילת האברך שלידי. אחרי חצי שעה עבר שם חבר שלי ואמר לי 'פוילטס אלעס גוט!' - תפעל הכל לטובה. לאברך שלידי הוא נתן טפחיה קלה על הכתף, 'אברהם שלום, תפעל כל הישועות לטובה'.

ראיתי שהחבר שלי מכיר גם אותו, הלכתי אחריו, וביקשתי שיספר לי מיהו אותו אברך יקר שמתפלל בכזה רגש ממים לבבות. נאנח החבר שלי וסיפר כי אברך משי זה, גרוש כבר כמה שנים והוא מצפה לשידוך, והוא נתן לי כמה פרטים עליו. אמנם איני שדכן, אבל כיוון שהאברך, שזה עתה נודע לי ששמו אברהם שלום נגע ללבי, ביקשתי להיות שליח לטוב לישועותו.

תוך כמה דקות אני רואה את דוד שלי משתפך בתפילה. יש לו בת גרושה, והוא בוודאי מתפלל שהקב"ה יושיעה מבדידותה. פניתי אליו, והראיתי לו את האברך שעדיין עמד והתפלל ברגש. "אתה רואה אותו? אני חושב שהוא יכול להתאים לבת שלך". מסרתי לו את כל הפרטים שנודעו לי רק לפני זמן קצר ובשעה ארבע עזבתי את המקום.

מכאן העניין המשיך והתגלגל, עד שהיום נגמר השידוך בשעה טובה ומוצלחת!"

"ישר כוח, תודה על כל הפרטים, הקב"ה יברך אותך בכל הברכות", אני מודה לו מעומק לבי, אבל השדכן אינו מבין, "בשביל מה אתה צריך את כל הסיפור הזה?"

עניתי לו, "את התשובה לשאלה שלך תשמע בקו השגחה פרטית..."

בדיוק באותם רגעים שיהודי נצר את לשונו, לא ענה למי שביזה אותו, והתפלל לישועה של אברהם שלום בן אסתר לאה, עלה רעיון לשידוך בראש של בן אדם שהוא בכלל לא שדכן במקצוע, ומתוך כל ההמון הגודש את הר מירון, הוא קלט בדיוק מה שנדרש כדי להשלים את השידוך.

יהודים יקרים, תגידו אתם, לא שווה לשותק? קרבן מנחה כזה, של יהודי שקיבל ביזיונות בשמחה, עולה ישר למעלה, ומבטל את כל הקטרוגים. על הנעלבים אינם עולבים, שומעים חפרתם אינם מתיבים, נאמר "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו". הנה לכם קרן שמש אחת מתוך האור הגנוז.

(מתוך שיעור ר' דוד קלצקין שליט"א - שיעור 86. ניתן לשמוע את כל השיעורים בשלושה 4/1, לאחר בחירת השפה)

הנצחה פרטית

הכולל העולמי לאמונה ובטחון
'קו השגחה פרטית'
- פטרון חודש סיון -
הרב **משה יהודה מוסקוביץ**
- ניו יורק
להצלה בכל ענייני,
ולנחת מצאצאיו שיחי

עלונים ל- 280 בתי כנסת

נתרמו לזכר הרה"ק
רבי **שלמה בן יוסא** זצוק"ל הי"ד **מקלין**
לזכר הרה"ק רבי **ישעיה** ב"ר **משה** זצוק"ל
מקערסטיר
לזכות **עידן ישראל** בן **טרו**
וזוג' **איריס** בת **סוליקה** ויוצ"ח שיחי
לע"נ הילדה **מרים חנה** הי"ד
בת יבלח"א הרב **יעקב** שליט"א
נרצחה ע"י בני עוולה בצרפת כ"ה אדר תשע"ג
לזכות **עובדי מרים פינסים**

עלונים ל- 100 בתי כנסיות

נתרמו על ידי **משה** בן **פנינה ושני בת שרה**
לאות הודאה להקב"ה על הניסים המופלאים
להצלה בכל העניינים ולהצלה בחינוך הילדים

עלונים ל- 35 בתי כנסת

נתרמו לעילוי נשמת **שפיק** בן **שמחה ושלמה**
נלבי"ע ג' אייר תשע"ה
הנ"ל לא השאיר זש"ק נא להתפלל וללמוד לעילוי נשמתו

עלונים ל- 30 בתי כנסיות

נתרמו על ידי הרה"ח ר' **שלמה קובלסקי** שליט"א
לעילוי נשמת אביו
הגה"ח ר' **שמואל צבי** בן רבי **בנימין** זצ"ל
רב בית המדרש **סוכטשוב** עלה למרום כ"ג סיון תשנ"ג

המעוניינים להפיץ את העלון
בבתי כנסיות, חנויות וכדומה
מחממים להתקשר למשרד ההפצה
בטלפון 02-372-1801

מנחה אנשי בין השעות 11:00 ל-13:15
ניתן להשאיר הודעה בכל שעות היממה ונחזור אליכם בסיד
לקבלת העלון בביתל הרשמי בכתובת: P02301300@GMAIL.COM

להגדיל שמו הגדול
90,000 עלונים ב-3000 בתי כנסיות
הופצו השבוע בארץ הקודש.

בכוחכם ובזכותכם, תורמי הקבע להפצת האמונה
בוודאי תזכו להבטחת הזוהר:
בנים ובני בנים יראים ושלמים

ממשיכים להגדיל את שמו יתברך בעולם

מגיעים לעוד יישובים ובתי כנסיות בארץ הקודש. לכל יהודי מגיע להרגיש
אמונה! אנשים מעולפים בצמא, מצפים לישועה, מחפשים את עצמם ואת בני
בתם, ולא יודעים שזאת הנשמה שמחכה להכרה שה' הוא האלוקים!
העלונים האלו מביאים איתם את ההכרה והחוויה, שהשם מנהל את העולם, וכל מה
שקורה לנו, הדברים הנעימים והפחות נעימים, כולם נועדו כדי לקרב אותנו אליו.
יהודים שנחשפו לעלונים, מעידים שהתפיסה שלהם השתנתה, והלב נפתח.

חסוף ותזכה גם אתה להבטחת הזוהר למזכי הרבים:
בנים ובני בנים יראים ושלמים.

התקשר עכשיו ל"קו השגחה פרטית" הקש על מקש 6.
או בעמדות נדרים פלוס על שם "קו השגחה פרטית"

למענה אנשי בענייני תרומות בלבד - 0527-199-866

שיחו בכל נפלאותיו

רב שיח תורני רעיוני בין משתתפי "קו השגחה פרטית"

הוורטים שאיתם פוגשים כאן נאמרו בחבורה העולמית, בקו השגחה פרטית, ונערכו כאן ב'חבורה' אחת.
הנכם מוזמנים לקחת חלק, לשמוע וכן להשפיע על החבורה, ולשתף אותנו בהגיגי לבכם. (נשלחה מס' 2)

הפרוטה בכיס לא תשתלט לך על המצב רוח

כשיודעים שהקב"ה מנהל את העולם והכל רק
ממנו, אזי אין טעם לחשוב כאילו מישוהו מקבל
משהו על חשבוננו, ואנחנו פנויים לאהוב את החבר
בכל לב.

נחמיה ממודיעין עילית: כל העניין של מחלוקת
מגיע מחוסר אמונה בהשגחה. הקושי שיש בימינו
בדבר הזה, נובע מהקושי שיש בכלל בעניין של
אמונה. הרה"ק רבי ישראל מרזיין זי"ע, אמר כי
לפני בוא המשיח הניסיון בבטחון ואמונה בה' יהיה
כל כך גדול, שיצטרכו לטפס על קירות ישרים על
מנת להיתפס באמונה חזקה.

זכריה משה מלונדון: אם אתם מדברים על עקבתא
דמשיחא, אז כידוע, נאמר בגמרא, שאין בן דוד בא
עד שתכלה פרוטה מן הכיס. הפשט של זה הוא,
שיהיה מצב של עניות, אבל אפשר לפרש קצת
אחרת. הרי הניסיון בימינו הוא בעניין האמונה
והבטחון, וכאשר נתחזק בבטחון, אזי נקרב את
הגאולה השלימה. ובכן, בשביל מה אדם צריך
פרוטה בכיס? כדי שאם יצטרך לקנות משהו, אז
שיהיה לו במה לקנות. הווי אומר, שאדם לא צריך
את הפרוטה עצמה, אלא את מה שהוא רוצה להשיג
באמצעותה. כשאדם הולך עם פרוטה בכיס, הוא
רגוע שיש לו אפשרות לקנות מה שיצטרך. מה נותן
לו את הרגוע? הפרוטה.

אומרת הגמרא, שכן דוד יבוא כאשר תכלה פרוטה
מן הכיס, שהרגוע של האדם לא יבוא לו בגלל
הכסף שיש בחשבון, או האשראי שהוא יכול
להעביר. לא הפרוטה שבכיס תשתלט לו על המצב
רוח, אלא בטחונו האיתן בבורא כל יכול שיזמן לו
את כל הצרכיו.

מנחם מליקוד: על הרעיון הזה אפשר לפרש גם
את דברי חז"ל שישב הספר יהיה שומם. ישוב
ספר זהו המקום שנמצא בסמוך לגבול, שם צריך
שומרים ושוטרים שישמרו את היושבים בתוך
העיר מפני האויבים. אף כאן. הספר יהיה שומם,
היינו, שלא יבטחו בחיילים ובשומרים, אלא
באלוהים לבדו. הבטחון והאמונה יהיו
להם לשמירה.

צבי הערש מאנטוורפן: ואכן, זה מה
שעם ישראל עושים בימים אלו.
מתחזקים באמונה ומקרבם
את הגאולה השלימה.

הפעם יושבים חברי החבורה בסעודת ראש חודש.
את מזמור כג "מזמור לדוד", הנעימו בהתרגשות
רבה, ועתה פותח בנימין זאב מאלעד בדבר תורה:
ראש חודש, יש לו שייכות עם רחל אמנו, ראשי
חידשים ליעמך - ראשי תיבות רח"ל. רחל, כידוע
ליודעים, שייכת למידת מלכות. בזמן החורבן,
כאשר בני ישראל יצאו לגלות המרה, באו אבות
האומה, וכל אחד טען את טענותיו לפני הקב"ה,
וה' לא ענה להם, עד שבאה רחל והזכירה כיצד
מסרה הסימנים לאחותה לאה, וכלשון המדרש -
ולא קנאתי בה, ולא הוצאתיה לחרפה.

יעקב הלל מאשדוד: גם דוד המלך שייך למידת
מלכות. כאשר דוד המלך ברח מפני אבשלום
בנו, נקרה לפניו שמעי בן גרא, וקילל אותו קללה
נמרצת. אבנר, שר הצבא, רצה להורגו כמורד
במלכות, אבל דוד המלך עצר אותו באמרו - "ה'
אמר לו קלל! דוד, שהוא ממידת מלכות ראה את
הקב"ה בתוך ההסתר, ובאותה שעה נעשה רגל
רביעי במרכבה.

בנימין זאב מאלעד: ומה הקשר בין הנהגתה של
רחל להנהגתה של דוד המלך? ששניהם ממידת
מלכות? בשני המעשים הללו אנחנו רואים
שהצדיקים התעלו מעל הרגשות, בגלל אמונה
בהשגחת הבורא. קנאה היא הפך האמונה, כי
הקנאה נובעת מזה שאדם חושב שהשני לקח לו
משהו, בעוד שלא יתכן דבר כזה! הרי איש אינו
יכול להועיל או להזיק אם לא ברצון הבורא.

אצל דוד היתה התגברות על הכעס, גם זאת בגלל
האמונה בהשגחה, ששמעי בן גרא הינו רק שליח
להסב לו צער, ובעצם הכל מאת הקב"ה.

שמעיה מראש העין: לכן גם אפשר להבין
איך מקיימים מצוות "ואהבת לרעך
כמוך", איך אפשר לפרגן לשני
דבר שהיית רוצה שיהיה
לעצמי? המשך הפסוק
הוא התירוץ לזה,
"אני השם",

האמת היא
שאני לא יודע
אין חייתי קודם.
ראיתי הכל שחור, ולא ידעתי
עד כמה טוב לי, כמה הקב"ה אוהב
אותי.

מאז שהתחלתי להאזין באופן קבוע
ל"קו השגחה פרטית" התחלתי חיים חדשים.
נא פרסמו את דברי, כדי שאנשים יתחילו לחיות.

מתגובות המאזינים

חייגו: מארץ ישראל - 400 / 02-30-11-300

מארה"ב - 646-58-52-979

מאנגליה - 44-330-3900-489

מבלגיה - 3233-696-766

קו השגחה פרטית

להתחזק. להתמודד. להשתנות.